

ALBERT FERRER
FLAMARICH

MUSICÒGRAF
I HISTORIADOR DE L'ART

Música i inspiració segons Abell

ARA FA POC MÉS D'UN ANY, Fragmenta va editar un clàssic de la bibliografia musical —traduït al català fa gairebé dues dècades per un altre segell avui dia inexistent— a partir de l'original anglès de 1955, *Talks with Great Composer: Candid Conversations with Brahms, Puccini, Strauss and Others*. Es presenta amb dos pròlegs: l'un del professor universitari i musicòleg Josep Maria Gregori i l'altre del també musicòleg i assagista Oriol Pérez Treviño. Amb tot això se'ns ofereix un notable pòrtic molt més substancial que algunes de les entranyables entrevistes recollides pel periodista i violinista nord-americà Arthur M. Abell (1858-1958), quan era corresponsal a Berlín del *Musical Courier* entre 1893 i 1918, abans d'exercir la crítica musical a diaris del prestigi del *The New York Times*. Quelcom perceptible en les pàgines referents a Salomon Jadasshon a través dels comentaris de Grieg, que musicalment només apunten al tedi d'un creador excessivament formal i poc enginyós, tot i que agradable d'escoltar com ho demostren les seves quatre simfonies.

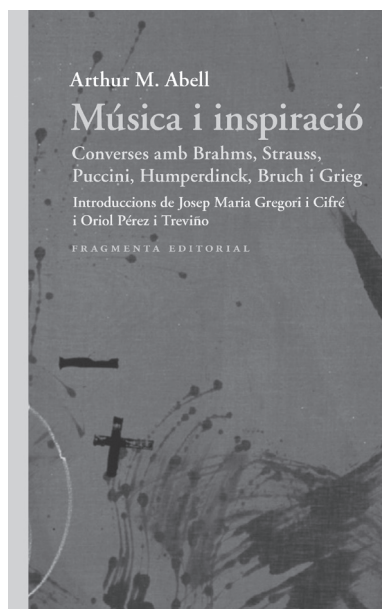
L'important de l'edició rau en l'oportunitat de tenir en català una font documental de primera mà, de lectura àgil i ben escrita, que Abell va elaborar durant el seu període de residència a

Europa. A partir de trobades amb compositors com Puccini, Strauss, Humperdinck i Bruch, va transcriure unes converses centrades en l'espiritualitat de l'art i la inspiració, tenyides per pinzellades de tall psicològic. En aquest sentit, l'enfocament neix d'aquestes experiències com un fet connatural a la creació artística i vinculada al geni, en uns

Música i inspiració.
Converses amb Brahms,
Strauss, Puccini,
Humperdinck, Bruch y Grieg

Arthur M. Abell

Fragmenta, Barcelona, 2020, 250 pàg.

diàlegs explicatius de l'experiència de compondre, de vivències personals, així com d'un conjunt d'anècdotes que mostren l'ambient cultural de Weimar i la resta d'Europa. En el cas de Richard Strauss, no hi manquen referències al necessari aprenentatge tècnic i al rigor per a canalitzar la inventiva. De fet, considera que el 95% era pura feina cerebral i el 5% força divina. També són freqüents les opinions sobre la transcendència de Beethoven i Bach i la consciència del lloc que ocuparan cadascun del entrevistats en la història. Max Bruch, llavors molt més aclamat que Brahms, tenia clar que el temps canviaria els rols i el mateix Strauss no dubtava en afirmar que Wagner seria considerat el més gran compositor d'òpera durant el mig segle següent. Sens dubte Bayreuth, va contribuir-hi.

El major gruix de pàgines el protagonitza Brahms, amb qui Abell es va citar mesos abans de la seva mort, acompanyat per Joseph Joachim per exigència expressa del compositor: en aquestes converses queda eximit de la imatge de compositor ateu i, a més a més, mostra el seu ampli coneixement de La Bíblia i el seu profund sentit metafísic. També tracten temes d'actualitat, ciència, literatura i d'altres experiències i "miracles" vinculats a la fascinació finisecular per l'ocultisme, que queden exemplificades en la levitació del violinista Daniel Home. Resumint, es tracta d'una recomanació per a un ventall de melòmans molt divers i que suposa un testimoni privilegiat publicat mig segle més tard de la mort de Brahms. Aquesta era la segona condició que li va imposar a Abell per acceptar l'entrevista: no volia que ningú dels esmentats llegís les seves opinions.